

Sygn. akt: I C 531/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni, Wydział I Cywilny

w składzie

Przewodniczący:	SSR Adrianna Gołuńska-Łupina
Protokolant:	sek. sąd. Iwona Górską

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2017 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa J. D.

przeciwko E. K.

o zapłatę ;

I. Oddała powództwo;

II. Kosztami postępowania obciąża powoda;

Sygnatura akt: I C 531/16

UZASADNIENIE

Stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2012r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II C 2517/11 Sąd Okręgowy w Gdańsku rozwiązał przez rozwód z winy obu stron związek małżeński zawarty w dniu 17 grudnia 2005r. przed kierownikiem Urzędu Stanu Cywilnego w G. przez J. D. i E. K.. Na mocy tego wyroku Sąd ograniczył władzę rodzicielską pozwanej nad małoletnimi dziećmi do współdecydowania o istotnych sprawach i udział pozwanej w kosztach utrzymania i wychowania małoletnich dzieci ustalił na kwotę 500 zł miesięcznie. Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2013r. wydanym w sprawie o sygnaturze I ACa 120/13 Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację pozwanej.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: wyrok z dnia 30 kwietnia 2012r. [w:] akta Sądu Okręgowego w Gdańsku o sygnaturze II C 2517/11, wyrok z dnia 24 kwietnia 2013r. tamże)

W dniu 7 marca 2011r. J. D. złożył w Sądzie Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku wniosek o podział majątku wspólnego wraz ze zgodnym projektem podziału majątku wspólnego.

Postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2014r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt XII Ns 438/11 Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku ustalił, że w skład majątku wspólnego J. D. i E. K. wchodzi składniki majątkowe o wartości 149.843,53 zł, ustalił nierówne udziały w majątku wspólnym określając udział J. D. na 60 %, a E. K. na 40 % i dokonał

podziału majątku wspólnego powoda i pozwanej w ten sposób, że na wyłączną własność J. D. przyznał m.in. prawo własności nieruchomości gruntowej o powierzchni 1704 m² zabudowanej domem jednorodzinny, położonej w J. G. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku prowadzi księgę wieczystą nr (...). Nadto, tytułem wyrównania udziałów w majątku podlegającym podziałowi sąd zasądził od J. D. na rzecz E. K. kwotę 52.754,99 zł płatną w terminie trzech miesięcy od dnia uprawomocnienia się postanowienia wraz z odsetkami ustawowymi w przypadku opóźnienia w terminie płatności.

Na skutek apelacji E. K., postanowieniem z dnia 9 października 2015r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt XVI Ca 228/15 Sąd Okręgowy w Gdańsku zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że m.in. ustalił wartość majątku wspólnego na kwotę 189.993,19 zł, oddalił wnioski o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym i tytułem wyrównania udziałów w majątku wspólnym zasądził od J. D. na rzecz E. K. dopłatę w kwocie 90.135,61 zł płatną w terminie do dnia 31 stycznia 2016r. wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia w płatności tej kwoty.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: postanowienie z dnia 21 sierpnia 2014r. [w:] akta Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku o sygnaturze XII Ns 438/11, postanowienie z dnia 9 października 2015r. tamże, wniosek k. 2-8 tamże)

W dniu 31 stycznia 2016r. powód uiszczył na rzecz pozwanej kwotę 30.000 zł, a w dniu 21 marca 2016r. – kwotę 8.264,30 zł z tytułu wyrównania udziałów w majątku wspólnym.

(dowód: potwierdzenia wykonania przelewu k. 17-18)

Pozwana złożyła do Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni E. Z. wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko powodowi celem wyegzekwowania pozostałej niespłaconej należności głównej wynikającej z postanowienia działowego w wysokości 51.871,31 zł, a także odsetek naliczonych do dnia 22 kwietnia 2016r. w wysokości 647,51 zł. Postępowanie egzekucyjne było prowadzone pod sygnaturą Km 120/16. W toku tego postępowania Komornik wyegzekwował od powoda łącznie kwotę 73.893,66 zł. Postanowieniem z dnia 6 czerwca 2016r. Komornik zakończył postępowanie egzekucyjne, ustalił koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji na kwotę 7.020,35 zł i w całości obciążył nimi dłużnika, stwierdził wysokość podatku VAT na kwotę 1.583,70 zł, uznając tę kwotę za zapłaconą przez dłużnika oraz zwrócił dłużnikowi kwotę 12.481,75 zł.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: postanowienie komornika z dnia 6 czerwca 2016r. k. 144, zaświadczenie komornika k. 142, zawiadomienie o wszczęciu egzekucji k. 145, sprostowanie zawiadomienia o wszczęciu egzekucji k. 146)

Powodowi przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu nr (...) położonego w G. przy ul. (...), które wchodzi w skład majątku osobistego powoda.

(okoliczność bezsporna)

Na przełomie 2010/2011r. wobec narastającego konfliktu pomiędzy małżonkami, strony ustaliły, że pozwana wyprowadzi się ze wspólnej nieruchomości stron położonej w J. G. do lokalu powoda przy ul. (...) w G..

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o przesłuchanie powoda płyta CD k. 232, przesłuchanie pozwanej płyta CD k. 232)

Przez cały okres zamieszkiwania pozwanej w lokalu mieszkalnym w G. przy ul. (...) powód ponosił koszty opłat eksploatacyjnych na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w G. oraz koszty mediów. Faktury i rachunki z tytułu ww. opłat przychodziły na adres zamieszkania powoda tj. J., ul. (...) i były wystawiane na nazwisko powoda.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o rachunki i faktury VAT k. 23-45, 149-158)

Powód wyraził zgodę na zamieszkiwanie powódki w ww. lokalu mieszkalnym oraz zgodził się ponosić wszelkie opłaty za mieszkanie.

(dowód: przesłuchanie pozwanej płyta CD k. 232, uzasadnienie wyroku z dnia 30 kwietnia 2012r. [w:] akta Sądu Okręgowego w Gdańsku o sygnaturze II C 2517/11)

W czasie zamieszkiwania pozwanej w spornym lokalu pozwany nigdy nie wzywał jej do zapłaty opłat za mieszkanie i opłat za media, ani też nie przesyłał jej rachunków za mieszkanie i media.

(dowód: przesłuchanie pozwanej płyta CD k. 232, częściowo przesłuchanie powoda płyta CD k. 232)

W tym czasie pozwany dwa razy w miesiącu przywoził dzieci do zajmowanego przez pozwaną mieszkania przy ul. (...) w G., zgodnie z orzeczeniem sądu rodzinnego.

(dowód: przesłuchanie pozwanej płyta CD k. 232, częściowo przesłuchanie powoda płyta CD k. 232)

Z początkiem grudnia 2015r. pozwana wyprowadziła się z mieszkania powoda. Od grudnia 2015r. pozwany przywoził dzieci na nowy adres pozwanej G., ul. (...).

(dowód: przesłuchanie pozwanej płyta CD k. 232, przesłuchanie powoda płyta CD k. 232, zeznania świadka K. D. płyta CD k. 209, informacja o zmianie adresu korespondencyjnego k. 967 akt Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku o sygnaturze XII Ns 438/11)

W kwietniu 2016r. pozwana przesłała powodowi klucze do mieszkania.

(dowód: przesłuchanie powoda płyta CD k. 232, przesłuchanie pozwanej płyta CD k. 232, zeznania świadka K. D. płyta CD k. 209)

Pismem z dnia 22 grudnia 2015r. powód złożył pozwanej oświadczenie o potrąceniu przysługującej mu względem pozwanej wierzytelności o zapłatę odszkodowania z tytułu bezumownego korzystania przez pozwaną z lokalu mieszkalnego stanowiącego własność powoda położonego w G. przy ul. (...) za okres od dnia 1 maja 2013r. do dnia 22 grudnia 2015r. w wysokości 47.269,31 zł z wierzytelnością przysługującą pozwanej na podstawie postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 9 października 2015r.

W odpowiedzi, pismem z dnia 16 stycznia 2016r. pozwana zakwestionowała istnienie wierzytelności powoda, przedstawionej do potrącenia, podnosząc, że zajmowała lokal za przyzwoleniem powoda.

Pismem z dnia 12 lutego 2016r. powód pozwanej oświadczenie o potrąceniu przysługującej mu względem pozwanej wierzytelności o zapłatę odszkodowania z tytułu bezumownego korzystania z ww. lokalu mieszkalnego za okres od dnia 23 grudnia 2015r. do dnia 29 lutego 2016r. w wysokości 3.068 z wierzytelnością przysługującą pozwanej na podstawie postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 9 października 2015r.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: pismo powoda z dnia 22 grudnia 2015r. wraz z dowodem doręczenia k. 68-70, pismo pozwanej z dnia 16 stycznia 2016r. k. 46, pismo powoda z dnia 12 lutego 2016r. wraz z dowodem doręczenia k. 71-72)

Ocena dowodów:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, dowodu z zeznań świadków A. C., A. G. i K. D. oraz dowodu z przesłuchania stron.

Oceniając zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, iż dowody z dokumentów zawartych w aktach sprawy Sądu Okręgowego w Gdańsku o sygnaturze II C 2517/11 oraz Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku o sygnaturze XII Ns 438/11, w szczególności wydanych w tych sprawach orzeczeń, a także pism komornika są w pełni

wiarygodne. Dokumenty te mają bowiem walor dokumentów urzędowych i w związku z tym korzystają z domniemania autentyczności i zgodności z prawdą wyrażonych w nich oświadczeń, których w toku niniejszego postępowania żadna ze stron nie kwestionowała w trybie art. 252 k.p.c. Za wiarygodne Sąd uznał także przedłożone przez strony dokumenty prywatne, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów, ani też nie zaprzeczyła, iż osoby podpisane pod tymi pismami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych. Sąd również nie dopatrzył się żadnych podstaw do kwestionowania ich autentyczności czy wiarygodności.

Natomiast istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie miały zeznania świadków. Zważyć bowiem należy, iż A. C. i A. G. będący kolegami powoda, całą wiedzę o ustaleniach stron co do ponoszenia opłat za mieszkanie przy ul. (...) w G. mieli od powoda, zatem w tym zakresie zeznania nie stanowią własnych spostrzeżeń świadków, lecz jedynie powielenie jednostronnej relacji powoda. Żadna z wymienionych osób nie była świadkiem sytuacji, gdy powód rozmawiał z pozwaną o opłatach czy ustnie wzywał ją do zapłaty. Mało tego, świadkowie nie utrzymywali w spornym okresie żadnych kontaktów z pozwaną. Nadto, nawet sam fakt, że powód skarżył się świadkom, że pozwana nie ponosi opłat za lokal nie jest równoznaczny z tym, że strony faktycznie poczyniły ustalenia co do ponoszenia takich opłat przez pozwaną. Jedynie w części Sąd dał wiarę zeznaniom K. D.. Świadek potwierdziła okoliczności, które i tak były niesporne pomiędzy stronami tj. że pozwany wyraził zgodę na zamieszkiwanie pozwanej w spornym lokalu, nie kierował do pozwanej żadnych pisemnych wezwań do zapłaty, jak również że pozwana w grudniu 2015r. opuściła mieszkanie powoda. Natomiast, z uwagi na fakt, że świadek jest żoną powoda i z tego względu miała interes (choćby majątkowy, gdyż uzyskana w niniejszej sprawie kwota zasilłaby budżet domowy małżonków D.) w składaniu zeznań na jego korzyść, Sąd nie dał wiary świadkowi, że pomiędzy stronami były ustne ustalenia co do ponoszenia przez pozwaną opłat za mieszkanie i media.

Jeśli chodzi natomiast o ocenę zeznań stron, to Sąd nie dał wiary powodowi, że zgodnie z ustaleniami stron pozwana była zobowiązana do pokrywania opłat za mieszkanie i media, albowiem zeznania te nie tylko nie znajdują potwierdzenia w żadnych wiarygodnych dowodach, ale też budzą wątpliwości w świetle zasad logicznego rozumowania i zasad doświadczenia życiowego. Z zebranego materiału dowodowego wynika, że w czasie, gdy pozwana zamieszkiwała w spornym lokalu, powód nie kierował do niej żadnych wezwań do zapłaty, nie przysyłał jej rachunków i nie kierował żadnych roszczeń związanych z korzystaniem z lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w G.. Powód twierdzi co prawda, że ustnie przekazywał byłej żonie, że oczekuje od niej regulowania spornych opłat, jednak w tym czasie strony pozostawały w głębokim konflikcie i powód, który w sprawie działowej był reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, winien zdawać sobie sprawę z konsekwencji braku pisemnych wezwań do zapłaty, w szczególności konsekwencji dowodowych. W kontekście konfliktu stron wydaje się wręcz nieprawdopodobne, by powód ograniczył się jedynie do ustnej formy wezwania. Sąd miał na uwadze także, że dopiero po niekorzystnej dla powoda zmianie postanowienia działowego i opuszczeniu przez pozwaną spornego mieszkania powód zaczął kierować w stosunku do byłej żony roszczenia o zapłatę opłat eksploatacyjnych, opłat za media i utraconych korzyści. Z powyższych względów zeznania powoda budzą poważne wątpliwości i nie mogły stanowić wiarygodnego dowodu na okoliczność ustaleń stron co do odpłatnego korzystania przez pozwaną ze spornego mieszkania.

Sąd dał wiarę natomiast zeznaniom pozwanej E. K. co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w szczególności, że w czasie zajmowania przez nią lokalu przy ul. (...) w G. powód nie zgłaszał w stosunku do niej żadnych roszczeń z tego tytułu. W ocenie Sądu zeznania te nie tylko były szczere i spójne, ale także w znacznym zakresie korelowały z treścią dokumentów, choćby protokołem rozprawy w sprawie rozwodowej, podczas której powód zeznał, że dobrowolnie pokrywa opłaty za sporne mieszkanie. Nadto, zeznania pozwanej nie budzą żadnych wątpliwości w świetle zasad logiki czy doświadczenia życiowego.

Na mocy art. 217 k.p.c. i art. 227 k.p.c. Sąd oddalił natomiast wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego rzeczoznawcy majątkowego. Z uwagi na niewykazanie przez powoda zasady odpowiedzialności pozwanej, prowadzenie postępowania dowodowego na okoliczność wysokości poniesionej przez powoda szkody było bezprzedmiotowe i doprowadziłoby jedynie do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania, a strony naraziło na dodatkowe, niepotrzebne koszty związane z opinią biegłego.

Kwalifikacja prawna:

Ostatecznie, po zmianie powództwa, powód domagał się od pozwanej zapłaty kwoty 49.337,31 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17 czerwca 2016r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę poniesioną wskutek prowadzenia przez pozwaną postępowania egzekucyjnego w sytuacji, gdy cała należność została zapłacona przez powoda wskutek potrącenia. W tym stanie rzeczy podstawę prawną powództwa stanowił przepis art. 415 k.c., zgodnie z którym kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. W świetle przytoczonego przepisu do przesłanek odpowiedzialności deliktowej należy zaliczyć: zawinione zachowanie człowieka, szkodę oraz adekwatny związek przyczynowy między zachowaniem sprawczym i naruszeniem dobra, z którego wynika szkoda. Za czyn niedozwolony w świetle art. 415 k.c. może zostać uznane jedynie zachowanie bezprawne i zawinione. Jak wskazuje się w doktrynie za bezprawne może być uznane tylko takie zachowanie sprawcy szkody, które stanowi obiektywnie złamanie określonych reguł postępowania. Bezprawność jest określoną relacją między pewnym obiektywnie ujmowanym zachowaniem a normą postępowania, a stwierdzenie bezprawności jest wypowiedzią sprawozdawczą o tej relacji. Na gruncie prawa karnego reguły te wyznaczone są jedynie przez normy o charakterze ustawowym, przewidujące zakaz popełniania czynów społecznie niebezpiecznych zagrożonych karą. W prawie cywilnym bezprawność rozumieć należy szerzej i przyjmować, iż stanowi ona złamanie reguł postępowania określonych nie tylko przez normy prawne, ale też zasady współżycia społecznego. Bezprawne może być zatem zachowanie, przez które sprawca szkody nie zastosował się do określonego nakazu czy postąpił wbrew zakazowi wynikającemu z przepisów prawa, ale też kiedy jego zachowanie, choć nie narusza żadnej normy prawnej, przekracza potrzebę ostrożności wymaganą przez zasady współżycia między ludźmi. Uzasadnione jest zatem stwierdzenie, iż bezprawność w rozumieniu reżimu deliktowego, jest efektem ogólnego, normatywnego zakazu, skutecznego erga omnes, niewyrządzania sobie nawzajem szkody (por. E. Gniewek, P. Machnikowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, C.H. Beck 2016). Wina to natomiast naganny stosunek podmiotu wyrządzającego szkodę do zachowania powodującego wystąpienie uszczerbku w dobrach prawnie chronionych, który wyraża się bądź w działaniu umyślnym lub z niedbalstwa. Przypisanie winy sprawcy szkody sprowadza się do ujemnej oceny czyjegoś działania lub zaniechania, przy czym dla formułowania takiej oceny i postawienia zarzutu winy konieczne jest, aby czyn był bezprawny (por. E. Gniewek, P. Machnikowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, C.H. Beck 2016). Ciężar wykazania wymienionych przesłanek – zgodnie z treścią art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. – spoczywa na stronie wywodzącej z nich skutki prawne, a zatem na stronie powodowej.

W ocenie Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw do przypisania pozwanej odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego. Przede wszystkim nie można w żaden sposób przyjąć, że zachowanie pozwanej polegające na wszczęciu egzekucji przeciwko powodowi było bezprawne z uwagi na wcześniejsze, dobrowolne zaspokojenie roszczenia. Bezsporne było, że na mocy prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 9 października 2015r. wydanego w sprawie o sygnaturze akt XVI Ca 228/15 pozwanej przysługiwało w stosunku do powoda roszczenie o zapłatę kwoty 90.135,61 zł tytułem wyrównania udziałów w majątku wspólnym. Termin płatności został ustalony na dzień 31 stycznia 2016r. Powód dobrowolnie uiszczył w dniu 31 stycznia 2016r. kwotę 30.000 zł, a w dniu 21 marca 2016r. kwotę 8.264,30 zł. Pozostała kwota nie została przez powoda uiszczona, lecz pismami z dnia 22 grudnia 2015r. oraz z dnia 12 lutego 2016r. powód złożył pozwanej oświadczenie o potrąceniu przysługującej mu rzekomo względem pozwanej wierzytelności o zapłatę odszkodowania z tytułu bezumownego korzystania przez pozwaną z lokalu mieszkalnego stanowiącego własność powoda położonego w G. przy ul. (...) za okres od dnia 1 maja 2013r. do dnia 29 lutego 2016r. w łącznej wysokości 50.337,31 zł z wierzytelnością przysługującą pozwanej na podstawie postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 9 października 2015r. Pozwana kwestionowała jednak istnienie ww. wierzytelności. Stosownie do treści art. 498 k.c., potrącenie może być skutecznie dokonane, jeżeli łącznie spełnione są następujące przesłanki: 1) wierzytelności są wzajemne i jednorodnjowe; 2) wierzytelność przedstawiana do potrącenia (aktywna) jest wymagalna; 3) wierzytelność potrącana (pasywna) jest zaskarżalna. W świetle powyższego podstawową przesłanką dopuszczalności potrącenia jest przede wszystkim istnienie wierzytelności przedstawionej do potrącenia. Tymczasem, w niniejszej sprawie strona powodowa nie wykazała, że pozwana była zobowiązana do ponoszenia na rzecz powoda opłat eksploatacyjnych, opłat za media czy też jakichkolwiek innych należności. Na podstawie zebranego materiału dowodowego można stwierdzić, że pozwana

zamieszkała w spornym lokalu przy ul. (...) w G. za zgodą powoda i pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy użyczenia. Z uwagi bowiem na narastający konflikt małżonkowie ustalili na przełomie 2010/2011, że pozwana opuści wspólny dom stron i zamieszka w lokalu powoda. Brak jest natomiast jakichkolwiek dowodów na to, że korzystanie przez pozwaną z tego lokalu miało wiązać się z obowiązkiem ponoszenia opłat. Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, że przez cały okres zamieszkiwania pozwanej w tym lokalu powód nigdy nie kierował do pozwanej pisemnych wezwań do zapłaty, co zresztą sam przyznał. Nie wykazano też, aby powód kierował roszczenia drogą elektroniczną czy za pomocą sms – ów. Z uwagi na rozstrzygnięcia zawarte w wyroku rozwodowym w przedmiocie kontaktów z dziećmi powód dwa razy w miesiącu zawoził dzieci do przedmiotowego mieszkania, jednak nawet wówczas nie zgłaszał żadnych żądań co do obowiązku ponoszenia opłat. Wskazać także należy, iż wszelkie zawiadomienia o wysokości opłat czy też faktury za media były wystawiane na nazwisko powoda i przesyłane na jego adres zamieszkania. Pozwana w ogóle nie miała wiedzy o wysokości opłat, gdyż powód nigdy jej tych dokumentów nie doręczył. Jak zatem pozwana miała dokonywać opłat za lokal i media, skoro nie знаła ich wysokości? Zwrócić należy uwagę, że zgłoszenie roszczeń przez powoda zbiegło się z wydaniem niekorzystnego dla niego postanowienia w przedmiocie podziału majątku wspólnego, na mocy którego znacznie została podwyższona kwota z tytułu wyrównania udziałów w majątku wspólnym. Zdaniem Sądu, właśnie w zmianie tego orzeczenia należy upatrywać przyczyn zgłoszenia roszczeń w stosunku do pozwanej. Niewątpliwie świadczy o tym koincydencja czasowa zakończenia postępowania działowego i złożenia oświadczenia o potrąceniu, a także brak wcześniejszego kierowania roszczeń z tego tytułu. Niezależnie od powyższego należy wskazać, że we wcześniejszych sprawach sądowych z udziałem stron, powód deklarował, że po rozwodzie nadal będzie ponosił wszelkie opłaty za mieszkanie (vide: akta sprawy Sądu Okręgowego w Gdańsku o sygnaturze II C 2517/11). Brak wezwań do opuszczenia lokalu oraz do zapłaty należności kierowanych do pozwanej w późniejszym okresie wskazuje na to, że powód powyższą deklarację podtrzymywał aż do chwili opuszczenia mieszkania przez pozwaną, co nastąpiło na przełomie listopada i grudnia 2015r. Zdaniem Sądu nie ma żadnych wiarygodnych dowodów na to, że strony zawarły umowę o charakterze odpłatnym. Żadna z przesłuchanych w niniejszej sprawie osób nie była naocznym świadkiem ustaleń stron co do obowiązku ponoszenia przez pozwaną opłat związanych z korzystaniem z mieszkania powoda. Wobec powyższego należało uznać, że powód wyraził zgodę na nieodpłatne zamieszkiwanie przez pozwaną w spornym lokalu. Z uwagi na fakt, że bezspornie pomiędzy stronami została zawarta umowa, to nie ma żadnych podstaw, by domagać się od pozwanej jakichkolwiek należności związanych z bezumownym korzystaniem z nieruchomości. Jest bowiem oczywistym, że jakakolwiek umowa pomiędzy stronami wyłącza stosowanie art. 224 i nast. KC. Rozliczenia stron odbywają się wówczas wg zasad wynikających z łączącej strony umowy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 grudnia 2016r., I ACa 943/16, L.). Jak natomiast wskazano powyżej nie ma żadnych dowodów na to, że strony zawarły umowę o charakterze odpłatnym, która przewidywałaby obowiązek jakichkolwiek rozliczeń. Jednocześnie, w świetle choćby przepisów ustawy o własności lokali nie budzi wątpliwości, że to na właścicielu lokalu spoczywa obowiązek ponoszenia opłat eksploatacyjnych. Zważyć należy, że powód domagał się od pozwanej także zapłaty należności związanych z korzystaniem ze spornego lokalu także za okres przypadający już po opuszczeniu przez pozwaną mieszkania, co nastąpiło na przełomie listopada i grudnia 2015r., argumentując, że pozwana nie zwróciła kluczy do mieszkania. W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie także co do roszczeń za okres po 1 grudnia 2015r. Jak wynika z zeznań pozwanej opuściła ona mieszkanie wraz ze wszystkimi swoimi rzeczami, co zresztą potwierdza treść złożonego przez powoda protokołu, a zatem w ww. okresie nie korzystała już w żaden sposób z lokalu powoda. Co prawda, klucze zostały przez pozwaną zwrócone dopiero w kwietniu 2016r., jednak nie wykazano, że powód nie posiadał swojego kompletu kluczy czy też że pozwana wymieniła zamki w drzwiach w czasie swojego zamieszkiwania w tym lokalu. Nadto, skoro powód miał wiedzę, że pozwana wyprowadziła się z lokalu na przełomie listopada i grudnia 2015r., to powstaje pytanie dlaczego tak długo zwlekał z wejściem do swojego mieszkania. W ocenie Sądu wszystkie podniesione powyżej okoliczności nie dają podstaw do stwierdzenia, że pozwana w jakimkolwiek czasie bezumownie korzystała z nieruchomości powoda.

Z powyższych względów Sąd doszedł do przekonania, że powodowi nie przysługiwała żadna wymagalna wierzytelność w stosunku do pozwanej. Z tego względu nie mogło dojść do umorzenia długu powoda wskutek złożenia oświadczenia o potrąceniu. Oznacza to, że roszczenie pozwanej z tytułu wyrównania udziałów w majątku wspólnym nie zostało zaspokojone przed wszczęciem egzekucji i w dacie zainicjowania postępowania egzekucyjnego powód nadal był dłużnikiem pozwanej. Podkreślić należy, że wszczęcie i popieranie przez wierzyciela egzekucji przeciwko

dłużnikowi na podstawie tytułu wykonawczego w postaci zarówno prawomocnego, jak i nieprawomocnego, lecz natychmiast wykonalnego orzeczenia nie może być uznane za czyn niedozwolony uzasadniający odpowiedzialność odszkodowawczą na podstawie art. 415 k.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 grudnia 2013r., I ACa 756/13, L.). Wierzyciel, korzystając z przyznanej przepisami możliwości wszczęcia egzekucji świadczenia zasądzonego na podstawie orzeczenia prawomocnego, działa bowiem w granicach prawa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 czerwca 2013r., I ACa 112/13, L.). Z tych względów zachowania pozwanej nie można uznać za bezprawne i tym samym nie może być mowy o odpowiedzialności deliktowej E. K..

W tym stanie rzeczy na mocy art. 415 k.c. stosowanego a contrario Sąd powództwo oddalił.

Koszty procesu:

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy obciążył nimi powoda, który przegrał niniejsze postępowanie w całości.